

Za oknem

Baileymu zafixovali nohy, odnesli ho do pracovny a položili ho na pohovku před otevřené okno. Tam ležel živý, ba činorodý, ale jen po bedra; od pasu dolů se z něj stala mumie zamotaná do bílých obvazů, s nohama jako dvě hlavně. Pokoušel se číst, dokonce se pokoušel i trochu psát, ale většinou se díval z okna.

Už od začátku mu okno připadalo příjemné a nyní za ně mnohokrát denně děkoval Bohu. Místnost, ta byla šerá a šedá – a v odraženém světle bylo jasně vidět, jak je nábytek opotřebovaný. Jeho léky a pití stály na stolku a s nimi se tam na zeleném talíři válel kdejaký odpad, třeba holá větvička z hroznového vína nebo popel z doutníku, případně včerejší večerník. Zato výhled venku byl zalitý světlem, v jeho rohu vystrkovala korunu akácie a dole bylo vidět vršek litinového zábradlí balkonu. V pozadí se valilo stříbro řeky, nikdy zcela klidné, a přece nikdy nudné. Za řekou břeh porostlý sítím, široký pás luk, potom tmavá čára stromů zakončená skupinou topolů v dálce v zákrutě řeky – a nad topoly a za nimi hranatá kostelní věž.

Po řece se celý den něco sunulo, po proudu i proti němu. Tu plula dolů k Londýnu šňůra lodí naložených vápnem či sudy piva; tam zase osobní parník bafal masivní mraky černého kouře a rozrušil řeku po celé šířce dlouhými valíci se vlnami; potom se ukázala splašená elektrická loď a nato zase loď plná výletníků nebo osamělý veslař nebo čtyřka z nějakého veslařského klubu. Patrně nejklidnější bývala řeka po ránech anebo pozdě večer. O jedné měsíčné noci po proudu pluli nějakí lidé, zpívali a hráli na citeru – přes hladinu se to neslo velmi příjemně.

Za pár dnů už Bailey začal některá plavidla poznávat; za týden důvěrně znal minulost pěti šesti z nich. Parník Luzon z Fitzgibbonova přístaviště, vzdáleného dvě míle proti proudu, prospěl kolem někdy i třikrát čtyřikrát denně a bil do očí rumělkovou a žlutou barvou i dvěma orientálními stevardy;

a jednoho dne se venku u břehu k Baileyho nemalému pobavení zastavil hausbót Karmínový císař a jeho posádka tam s krajně nestydatou samozřejmostí posnídala. A jedno odpoledne se kapitán pomalé nákladní lodě začal hádat s manželkou, zrovna když se zleva dosunuli s lodí na dohled, a dospělo to dokonce až k projevům rodinného násilí, než zase zmizeli vpravo za okenním rámem. Bailey to vše bral jako zábavu, jež mu pomůže přečkat nemoc, a těm dojímavějším incidentům aplaudoval. Paní Greenová, která za ním vzácně zašla, když mu bylo třeba donést jídlo, ho někdy přistihla, jak tleská nebo tlumeně vyráží: „Přídavek!“ Ale říční herci měli jiná angažmá a jeho prosby o přídavky zůstaly nevyslyšeny.

„V životě by mě nenapadlo, že se dokážu natolik zajímat o věci, které se mě netýkají,“ svěřil se Bailey Wilderspinovi, jenž ho navštěvoval a svým neklidným, přátelským způsobem se snažil trpícího utěšit tím, že snese jeho řeči. „Myslel jsem si, že taková schopnost nicnedělání patří k malým dětem a starým pannám. Ale jde jen o okolnosti. Jednoduše nemohu pracovat a něco se dít musí; trápit se a bránit se je k ničemu. A tak tu ležím a bavím se jako dítě s rehtačkou, bavím se řeckou a jejími záležitostmi.

Samozřejmě že někdy to začne být poněkud nudné, ale ne moc často.

Wilderspine, já bych dal nevímco za lodní neštěstí... za jediné ztroskotání. Aby na hladině plavaly hlavy a parník se hnal je zachránit a aby jednoho dva vytáhli z vody lodním hákem... Vida, tady je parník z Fitzgibbonova! Jak vidím, mají nový lodní hák a ten černoušek má pořád nějakou depresi. Myslím, že mu je dost zle, Wilderspine. Už takhle vypadá dva nebo tři dny, pořád tak mrzutě dřepí a dumá nad zčeřenou vodou. To mu rozhodně neudělá dobře, když bude neustále upírat zraky do zpěněné hladiny ubíhající za zádi.“

Dívali se, jak parníček spěchá po úseku sluncem zalité řeky, jak jej na chvilku zakryla akácie, jak potom uklouzl z dohledu za tmavým okenním rámem.

„Začínám mít úžasné oko na detaily,“ prohlásil Bailey. „Toho nového lodního háku jsem si všiml okamžitě. Ten druhý negřík je zábavný človiček. Se starým lodním hákem se nikdy takhle nenaparoval.“

„To budou Malajci, ne?“ prohodil Wilderspin.

„Nevím,“ na to Bailey. „Ale mám dojem, že tomuhle druhu námořníků z Asie se říkává laškarové.“

Potom začal Wilderspinovi vykládat, co vše ví o soukromých záležitostech hausbótu Karmínový císař. „Je to zvláštní,“ prohlásil, „jak se lidé sejdou ze všech koutů světa, z Oxfordu i z Windsoru, z Asie i Afriky, sdruží se do skupin a defilují proti oknu jen proto, aby mě pobavili. Jeden muž se takhle předevěcírem zhmotnil z nicoty, u protějšího břehu chytil veslem parádního kraba, přišel o skul a zase ho vytáhl na vodu a pak odvesloval dál. Nejspíš mi už do života podruhé nevstoupí. Z mého hlediska se dá říct, že žil na tom božím světě a měl své drobné starosti a potíže možná třicet, snad i čtyřicet let, a to vše jen proto, aby ze sebe tři minuty dělal kašpara mně před oknem. Což je báječné, Wilderspine, když to tak uvážíte.“

„Ano,“ odpověděl Wilderspin; „jak jinak.“

Den dva nato zažil Bailey skvělé dopoledne. Ba dá se říct, že ke konci se z té události vyklubalo tak skvělé okenní představení, jaké jen může být. My nicméně začneme od začátku.

Bailey byl v domě úplně sám, protože hospodyně se vydala do tří míle vzdáleného města zaplatit účty a služebná měla právě volno. Dopoledne začalo nudně. Asi tak v půl desáté se proti proudu sunula kánoe, chvíli nato plula po proudu loď plná táborníků. Ale to byly jen drobnosti. Zábavné to bylo až zhruba od desáté.

Začalo to tak, že ve značné dálce, tam, kde tři topoly vyznačují začátek ohybu řeky, se třepotalo cosi bílého. „Kapesník,“ hádal Bailey, když to zahlédl. „Ne. Moc velké! Možná vlajka.“

Nicméně vlajka to nebyla, protože to nadskakovalo nahoru a dolů. „Tak nějaký běžec v bílém, který utíká rychle a směrem

ke mně,“ snažil se Bailey. „To mám štěstí! Ale má to bílé oblečení hodně plandavé!“

Potom se stalo něco zvláštního. Mezi tmavými stromy v dálce se objevil titěrný růžový záblesk, k nebi vystoupal drobný světle šedý obláček a nesl se a vytrácel k východu. Muž v bílém nadskočil a běžel dál. Za chvílenku dorazil i zvuk rány.

„No to mě podrž!“ vydechl Bailey. „To vypadá, že po něm někdo střílí.“

Nemotorně se posadil a usilovně upíral zraky do dáli. Bílá postava se blížila po cestě mezi obilím. „No ať se picnu, jestli to není jeden z těch negrů z Fitzgibbonova“ povídá Bailey; „ale nechápu, proč pořád máchá rukou, jako by něco řezal pilou.“

Nato začaly být na tmavém pozadí stromů nezřetelně vidět další tři postavy.

A náhle na protějším břehu vešel do zorného pole nějaký muž s černými vousy. Byl oblečený do flanelu, měl červený pásek a veliký šedý plstěný klobouk. Jak krácel, prudce se předkláněl a máchal před sebou rukama. Za ním bylo vidět, jak rozhrnuje traviny člun, tažený na vlečném laně. Muž se upřeně díval na bílou postavu, která spěchala mezi obilím. Najednou se zastavil. A pak si Bailey všiml, že si začal se zvláštním gestem přitahovat vlečné lano k sobě. Přes vodu bylo slyšet hlasy lidí ve stále neviditelném člunu.

„Co tě bere, Hagshote?“ zeptal se kdosi.

Muž s červeným páskem křikl cosi nesrozumitelného, dál k sobě tahal lano a u toho se ohlížel přes rameno po blížící se bílé postavě. Slezl po břehu níž a lano čistilo prostor v sítinách, a když za ně zrovna netáhl, bičovalo hladinu vody.

Potom se vynořila jen samotná příď člunu s vlečným úvazem; stál na ní vysoký plavovlasý muž, který se snažil vyhlédnout přes břeh řeky. Člun nečekaně vrazil do čehosi mezi rákosím a muž náhle zmizel – podle všeho spadl zpátky do zatím neviděné části člunu. Ozvala se nadávka a nezřetelný smích. Hagshot se nesmál, místo toho ve spěchu a neobratně nasedl na člun a odrazil. Člun najednou zmizel Baileyemu z dohledu.

Ale slyšet jej bylo pořád. Melodie hlasů naznačovala, že lidé na něm si usilovně navzájem radí, co mají dělat.

Utíkající postava se blížila ke břehu. Bailey už jasně viděl, že to je jeden z těch orientálců z Fitzgibbonova, a postupně mu také docházelo, co je nejspíš ta klikatá věc, kterou drží v pravačce. Ti tři další probíhali jeden za druhým mezi obilím a ten nejvíc vepředu něco nesl, pravděpodobně pušku. Byli za Malajcem snad dvě stě yardů, snad o něco víc.

„U všech svatých, oni ho štvou!“ vyrazil Bailey.

Malajec se na chvilku zastavil a prohlížel si říční břeh po své pravici. Potom opustil pěšinu, vrazil mezi obilí a zmizel tím směrem. Tři pronásledovatelé se vydali za ním a po krátké chvíli jejich hlavy a máchající paže nad lánem také zmizely Baileymu z dohledu.

Teď už se Bailey zapomněl dost na to, aby nadával. „Zrovna když to začínalo být tak napínavé!“ prohlásil. Vzduch proťalo cosi podobného ječivému ženskému výkřiku. Potom se ozval řev, zaskučení, venku něco praštilo do balkonu tak silně, až sebou Bailey trhl, a potom vypálila puška.

„To je tedy na invalidu silná káva,“ ocenil to Bailey.

Ale v jeho zorném poli se toho mělo dít ještě víc. Vlastně o mnoho víc. Malajec se znovu objevil, nyní utíkal po břehu proti proudu. Jeho pohyb teď byl rozmáchejší a ne tak svižný jako předtím. Kohosi vepředu ohrožoval tím příšerným krisem, který držel v ruce. Bailey si povšiml, že čepel je tupá – neleskla se tak, jak by se ocel lesknout měla.

Potom se objevil vysoký plavovlasý muž s lodním hákem v rukou a za ním tři další muži oblečení na vodu, kteří klopotně utíkali s vesly v rukou. Muž se šedým kloboukem a červeným páskem s nimi nebyl. Po chvíli se znovu objevili i ti tři s puškou, pořád v obilném poli, ale nyní už blíž k říčnímu břehu. Vyběhli na vlečnou stezku a spěchali za ostatními. Protější břeh byl zase zanechán pustý a liduprázdný.

Pokoj nemocného poskvrnily další vulgarismy. „Dal bych život za to, abych viděl, jak tohle skončí,“ zasténal Bailey. Někde

proti proudu se nejasně ozýval křik. Jednu chvíli to vypadalo, že se zvuky blíží, ale čekalo ho zklamání.

Bailey seděl a stěžoval si. Ještě se stížnostmi neskončil, když tu pohledem zachytil nad hladinou cosi černého a kula-tého. „Podívejme!“ vyrazil. Pátral očima a spatřil dva trojúhel-níkové černé předměty, jak každou chvíli pění vodu asi yard před tmavou koulí.

Stále ještě se zmítal v pochybnostech, když tu se mu do zor-ného pole znovu dostala nepočtená skupina pronásledovatelů a její členové začali ukazovat na plovoucí předmět. Netrpělivě spolu mluvili. Muž s puškou zamířil.

„U všech všudy, on plave přes řeku!“ zděsil se Bailey.

Malajec se ohlédl, spatřil pušku a potopil se. Vynořil se tak blízko Baileyho břehu řeky, že jedna příčka balkonu ho na oka-mžik skryla. A jakmile se vynořil na hladinu, muž s puškou vypá-lil. Malajec usilovně plaval dál – Bailey už rozeznával mokré vlasy na čele a kris mezi zuby – a nyní už ho balkon zakrýval celého.

Podle Baileyho to byla nesnesitelná nespravedlnost. Teď jsem ho ztratil nadobro, pomyslel si. Proč jen se ten halama nenechal ve vsí slušnosti chytit na protějším břehu, případně zastřelit ve vodě?

„To je horší než záhada Edwina Drooda,“ postěžoval si Bailey.

I za řekou už nastalo naprosté uklidnění. Všech sedm mužů odešlo dolů po proudu, patrně šli pro člun a chtěli se také do-stat na protější břeh. Bailey naslouchal a čekal. Bylo ticho. „Takhle to přece nemůže skončit,“ prohlásil.

Uběhlo pět minut... deset minut. Potom se proti proudu sunul vlečný člun a dvě nákladní lodě. Lidé na jejich palubách se chovali tak, jak se chovávají ti, kdo na vodě, na zemi ani na obloze nevidí nic hodného zájmu. Celé dění se zjevně přesunulo někam, kam není z řeky vidět. Nejspíš se teď štvance odehrává v bukovém lese za domem.

„Zatraceně!“ postěžoval si Bailey. „Zase pokračování příště, ale tentokrát šance na další díl mizivá. To je pro nemocného těžko ke skousnutí.“

Uslyšel za sebou na schodišti kroky, podíval se tam a spatřil, že se dveře otevírají. Celá udýchaná vešla dovnitř paní Greenová a posadila se. Pořád měla na hlavě čepec, v ruce kabelku a na paži nevelký hnědý košík. „No tohle!“ pravila – a nechala na Bailey, ať si zbytek představí sám.

„Dejte si trošku whisky s vodou, paní Greenová, a pak mi povězte, co se děje,“ požádal ji.

Maličko se napila a začaly se jí vracet síly nutné k vysvětlování.

Jeden z těch černých u Fitzgibbonových zešílel, začal pobíhat sem tam s dlouhým nožem v ruce a bodat do lidí. Zabil jednoho podkoního, pobodal komorníkova pomocníka a div neusekl ruku jednomu pánovi na člunu.

„Tak šílenec s krisem,“ přikývl Bailey. „Já si to myslím.“

A ukrýval se v lese, když jím procházela cestou z města.

„Cože! A rozběhl se za vámi?“ zeptal se Bailey s jistým náznakem škodolibé radosti v hlase.

„Ne, to na tom bylo nejstrašnější,“ vykládala paní Greenová. Právě prošla lesem skrz a *neměla ani tušení, že tam je*. O celé záležitosti se doslechla, teprve když potkala mladého pana Fitzgibbona, jak s puškou v ruce vychází z mlází. Zdálo se, že nejvíc ze všeho paní Greenovou vyvádí z míry ta promarněná možnost zažít něco napínavého. Nicméně byla pevně odhodlána vytěžit maximum i z toho mála, co jí nechali.

„Jen pomyslete, že tam celou tu dobu byl!“ opakovala pořád dokolečka.

Bailey to statečně snášel snad deset minut. Konečně uznal za vhodné se do věci vložit sám. „Je dvacet minut po jedné, paní Greenová,“ upozornil ji. „Nemyslíte, že je na čase, abyste mi přinesla něco k jídlu?“

To paní Greenovou okamžitě zase zdeptalo.

„Ale božínku, pane!“ zděsila se. „Prosím, nenutte mě chodit pryč z tohoto pokoje, pane, dokud nebudu vědět, že ho chytili. Klidně se mohl dostat do domu, pane. Může se tu někde plížit, plížit se po chodbě rovnou v našem domě s tím svým nožem a...“

Najednou zmlkla a zadívala se přes něj k oknu. Klesla jí brada. Bailey rychle otočil hlavu.

Snad půlvteřinu vše vypadalo stejné jako předtím. Bylo vidět strom, balkon, třpytící se řeku, kostelní věž v dálce. Potom si všiml, že akácie je posunutá asi tak stopu doprava, že se otrásá a listí šustí. Stromem cosi rázně cloumalo a k tomu bylo slyšet hlasité supění.

Za další chvíli se objevila chlupatá hnědá ruka, která se vřela zábradlí, a za okamžik už na muže ležícího na pohovce vykukovala skrze příčle Malajcova tvář. Na té se usadil nepřijemný úšklebek, a jak jinak, když ten muž stále tiskl kris mezi zuby, a navíc krvácel z ohavné rány na tváři. Zpola uschlé vlasy mu trčely od lebky jako rohy. Byl neoblečený až na mokré kalhoty, přilepené k tělu. Instinkt Baileyemu velel vyskočit z pohovky, ale nohy mu připomněly, že to není možné.

Muž se přes větve a zábradlí pomalu soukal nahoru, až ho mohla vidět i paní Greenová. S přidušeným výkřikem se vrhla ke dveřím a šátrala po klíče.

Bailey honem přemýšlel a sevřel v každé ruce jednu lahvičku od léků. Jednou mrštil a ona se rozbila o kmen akácie. Malajec na něj upíral jiskrné oči a mlčky a cílevědomě se soukal na balkon. Bailey pořád svíral druhou lékovku, ale jemu zase svírala srdce tíživá úzkost, až se mu dělalo zle; sledoval, jak se přes zábradlí vyšvihla napřed jedna a pak i druhá noha.

Měl dojem, jako by Malajcovi zabralo zhruba hodinu, než přes zábradlí tu druhou nohu dostal. Čas, jenž uběhl, než se muž ze sedu dostal do stoje, mu připadal nesmírný – dny, týdny, možná tak rok. Přesto neměl Bailey zřetelnější pocit, že by se v té nekončící době cokoli odehrávalo v jeho hlavě, když nepočítáme, že v koutku mysli žasl nad vlastní neschopností hodit i tou druhou lahvičkou od léků. Malajec se náhle ohlédl přes rameno. Ozvalo se prásknutí výstřelu. Muž rozhodil paže a svalil se na pohovku. Paní Greenová se dala do zoufalého křiku, který působil dojmem, že nepřestane do soudného dne. Bailey se upřeně zadíval na hnědé tělo s lopatkou vraženou

zásahem dovnitř, které se mu v bolestech zmítalo na nohou a kvůli němuž se dosud bělostné obvazy rychle špinily a naskoaly. Potom se zahleděl na dlouhý kris s narudlými skvrnami na ostří, který ležel na palec daleko od třesoucích se hnědých prstů na podlaze. Potom se podíval na paní Greenovou, která se tiskla zády na dveře, upírala zraky na tělo a co chvíli hlasitě zaječela, jako kdyby se snažila probrat mrtvé. A konečně se tělo naposledy v křečovitě námaze otřásl.

Malajec sevřel kris, pokusil se zvednout na levé ruce a zhroutil se. Potom zvedl hlavu, chvíli se upřeně díval na paní Greenovou, nato otočil hlavu na opačnou stranu a podíval se na Baileyho. Pak se umírající muž skučivě zajíkl, podařilo se mu sevřít raněnou rukou povlečení a s úpornou námahou, v jejímž následku Baileyho nesmírně rozbolely nohy, se zmítavě plazil stranou ke své zamýšlené poslední oběti. Až tehdy jako by se Baileymu v hlavě cosi uvolnilo a on vší silou švihl dolů rukou s druhou lahvičkou a zasáhl jí Malajce do tváře. Kris zařinčel na podlaze.

„Pozor na nohy,“ varoval Bailey mladého Fitzgibbona a jednoho z těch z člunu, když z něj stahovali mrtvé tělo.

Mladý Fitzgibbon byl v obličeji velice bledý. „Já ho nechtěl zabít,“ řekl.

„Však je dobře,“ opáčil Bailey.